

NETBEK V LESE DIVŮ

ZLATÝ DIEGO 2023

„Proč je goblin jako Gothic?“

DOLŮ GOBLINÍ NOROU

Netbek si spokojeně ležel na břehu vedle cesty a nic nedělal. Párkrát si tedy zabafal trávu z bažin a pokusil se kouř vydechnout do tvaru něčeho pěkného, například nedaleký hrad byl velmi pěkný, ale obláček kouře nepřipomínal ani hrad, ani chatrč, vlastně nepřipomínal vůbec nic. Netbek tedy zavřel oči a rozvažoval (pokud to vůbec šlo, byl už tím nicneděláním celý zmámený), jestli tu ještě zůstane, nebo jestli se nevrátí do tábora.

A tu jej najednou vyrušil goblin kvapící podél cesty. „Ó já, ó já! Já přijdu pozdě!“ kvíkal si maličký ustaraně. Netbekovi to přišlo podivné, vždyť goblini přece nikam pospíchat nemusí. A tak se v mžiku zvedl a pustil se za ním.

„Haló, pane Gobline! Počkej chvilku!“ volal na něj, ale ten si ho vůbec nevšímal a utíkal dál dopředu.

Před nimi byl kopeček s několika dírami. Goblin se před ním zastavil a zhluboka oddechoval „Jéminkote, ti mi dají!“ Netbek sotva mrknul a goblin byl v tu ránu v díře. A tak Netbek ani nepomyslel na to, jestli se do díry vejde, a skočil za ním.

Gobliní nora (ale Netbek nevěděl, jestli je skutečně gobliní) se svažovala dolů, pak prudce zahýbala a zas a znova. Musela to být asi hodně hluboká nora, protože Netbek padal velmi dlouho, a tak měl dost času na přemýšlení. Goblini mluví a guru nemluví, znamená to, že se goblini nemůžou stát guru? A když guru promluví, znamená to, že je goblinem? Bác! Z přemýšlení ho vyrušila velká rána. Dopadnul totiž do velké hromady lístků.

Rozhlédl se kolem sebe. Všude kolem byla lesní mýtinka plná květů, nahoře bylo to nejmodřejší nebe a vepředu rozcestí, na kterém stál ten goblin, koukal se střídavě nalevo a napravo a pořád si brumlal. „Jéminkote, takové zpoždění. Kdybych si jen vzpomněl, která cesta je rychlejší...“

„Prosím tě,“ začal opatrně Netbek, „kde to jsme?“

„Cožpak nevidíš, že mám naspěch!“ opáčil nevrle goblin.
„Pravá nebo levá? Hmm...“ pokračoval v brumlání.

Netbek se ho zeptal ještě na pár otázek, ale goblin neodpovídal a věnoval se nekonečnému přemítání. Taková hloupost, pomyslel si Netbek. Kdyby se místo rozhodování vydal po libovolné stezce, už by měl určitě nejméně půlku cesty za sebou. Ponechal goblina goblinem a vydal se stezkou napravo. Ta napravo jistě musí být ta pravá, no ne?

Les se zdál docela obyčejný, jako ostatní lesy v Kolonii. Blížil se ale večer a Netbekův žaludek se začal hlasitě hlásit. Proto se zaradoval, když u cesty objevil borůvky, a bez rozmyšlení se na ně vrhl. S každým soustem se sice hlad zmenšoval, ale naopak vše kolem se stávalo větší a větší a větší,

až bylo vše zcela
největší.

ROZPRAVA SE ŠTĚNICÍ

Netbek se prodíral lesním porostem. Byla to opravdu dřina, protože na zemi to byla samá těžká větvicka a kamínek. Poblíž rostlo pár pekelných hub. Ještě před chvílí by takovou houbu Netbek slupl raz dva, ale teď převyšoval její klobouček jen o fousek. Vylezl na ní a rozhlížel se po nějakých bobulích, které by ho zas zvětšily.

„Pověz, pověz, milý hochu, proč tu stojíš na klobouku?“ ozvalo se najednou zezdola. Netbek shlédl dolů, kde spatřil žravou štěnici.

„Snědl jsem borůvku a scvrkl se. Hledám něco, po čem zas vyrostu.“ odvětil, jako by to bylo naprosto očividné.

„Vyčkej chvíli, uvidíš, že ke nebi opět budeš blíž.“

Netbek zvedl hlavu: „A jak mám vědět, že mi nelžeš?“

„Sice bývám velmi žravá, ale rada má je vždycky pravá. Zanechme však těchto sporů, seskoč z houby ke mně dolů.“

„Kdepak,“ zavrtěl Netbek hlavou, „jsi žravá štěnice, určitě bys mě dole sežrala.“

„Ale jdi ty, strašpytle, to by bylo nezvyklé. Na lidi já nemám hlad, to ti pravím bez výhrad.“

„Říkej si co chceš, ale dolů neslezu.“ založil si Netbek ruce a uvelebil se na houbě. Pak oba chvíli oba mlčeli. První promluvil Netbek.

„Proč vlastně mluvíš jen ve verších?“

„Jiní se tak neptají, jenom uši tvé tě klamají.“

„Jiní? Kdo ještě tu žije?“

„Seskoč dolů a pojd' blíž, já ti potom řeknu víc.“

„Ani náhodou. Zůstanu hezky tady nahoře. A koukej mi odpovědět, nebo až se zvětším, tak tě zašlápnu.“ zkusil Netbek štěnici pohrozit.

„Jistě, jistě, však já znám, kdo je toho lesa pán.“

„Kdo?“ vyhrkl Netbek netrpělivě.

Štěnice se zazubila: „Neboj, neboj, získáš hned, od sebe sama odpověď. Otázku ti ráda dám, do ucha ti jí pošeptám.“

Netbek natáhl hlavu ke štěnici a ta zašeptala: „Vidím, že jsi znalý hráč. Kdo je ve snu? No přeci...” odmlčela se.

Spáček? Než Netbek ale stihl cokoliv říct, zprudka se zvětšil. Podíval se dolů na houbu – byla opět dočista malinká. Ale ke svému údivu štěnici nikde neviděl. Jako by se po ní slehla zem.

DŘEVĚNÉ TRÁPOTY

Les byl čím dál hustší, takže Netbek musel zpomalit krok, aby se stačil vyhýbat větvím, které lemovaly cestu.

„Au! Dávej pozor, nekňubo!“ ozvalo se najednou. Široko daleko ale nikdo nebyl. Asi se mi jen něco zdá, řekl si Netbek a šel dál. Po nějaké chvilí ho už z výšlapu bolely nohy, a tak si sedl na hromádku kamení ve stínu mohutného buku.

„Slez ze mě, otrapo.“ zaznělo dunivě a Netbekovi se zdálo, že se hromádka kamení hnula.

„U Kalomova mručení,“ zaláteřil Netbek, „co se to zas děje?“

„Sedíš na mém příteli, člověče.“ ozval se praskavý hlas.

Netbek se zvedl. „Kdo to mluví?!“

Buk se mohutně zatřásl. „To jsem já, Větvoun, a tohle,“ ohnula se jedna z větví stromu směrem k hromádce kamení, „je můj přítel. Slídáku, nestyď se a ukaž se našemu hostu.“

Kameny se daly do pohybu a s hlasitým pukáním se zformovaly do tvaru bytosti vzdáleně připomínající člověka. Netbek si vybavil vyprávění Baala Cadara o magických golemech, ale o mluvících stromech ještě vůbec neslyšel.

Strom a golem se uklonili. „No a kdo jsi ty, člověče? Nevypadáš, že jsi odsud.“

„Já jsem Netbek. Jsem z tábora v bažinách.“

„Bažiny,“ zaradoval se Větvoun, „to by bylo něco pro mě! Půda tady je tak suchá, že mám pořád žízeň. Ale ty mouchy, ty proklaté mouchy! Staví si ve větvích svá hnízda a ukrutně to svědíl!“

„Hum,“ zašklebil se puklivě Slídák, „u nás v horách bys takové problémy neměl. Tam není skoro ani živáčka.“

Koruna stromu se zakolíbala: „Ne, ne, tamní vichry by mě celého polámaly.“

„Jestli můžu, pánové,“ zapojil se Netbek, „tak u nás v táboře vichry nemáme. A mouchy taky ne, jen pár hnízd hluboko v bažině.“

„Hm.. Možná by nebylo špatné uvelebit se na chvíli v klidu bažiny.“ Strom se na moment odmlčel a pak hlasitě křupnul: „Chováte se k nám, doufám, dobře? Nejste snad jako rudí lotři, co rvou mé kamarády ze země a staví z nich tu velkou zeď?“

Á, palisáda Starého tábora, došlo Netbekovi. Napadlo ho, jestli by měl zmínit dřevěné cesty stromovím, které byly v Bratrstvu. Tím by ale Větvouna jistě popudil a kdo ví, co by mu ten velký strom a jeho kamenný kamarád udělali.

„Ne, my se chováme k přírodě s úctou.“

„To je dobře, to je dobře.“ zašustil Větvoun. „Ale dost už o mě, pověz kam putuješ ty?“

„Pryč odsud. Zahlédl jsem goblina a chtěl zjistit, kam tolik chvátal. Jenže tady je to nanejvýš podivné a nic nedává smysl. A v táboře na mě již určitě čekají.“

„Pryč.“ zašeptal smutně Slíďák a podíval se na Větvouna. Ten uvážlivě potrásl korunou: „Vím o někom, kdo ti může pomoc. Je to guru, pečuje o tento les. Najdeš ho nedaleko odsud. Povím svým druhům, ať tě navedou. Ale jedno pamatuj,“ škulbl strom prudce větví, „je docela bláznivý“.

Netbek se s díky rozloučil a vyrazil dál. A opravdu, šlo se mu mnohem snáze. Větve se už nepletly do cesty a pěšina byla jasně viditelná, prostá listí i chvojí.

BAAL NETBEK

Bylo již po setmění a nebýt pomoci od Větvounových přátel, Netbek by se dočista ztratil. Proto se mu ulevilo, když v dáli před sebou uviděl světlo. U ohniště tam seděl zády k Netbekovi muž ve srandovní pozici, podobné té, v níž sedí novicové na chrámovém náměstí kolem Baala Tyona a dělají u toho „Óóómm, óómmm...“

Netbek nevěděl, co říct, a tak jen slušně pozdravil: „Dobrý večer.“

Óóómm, óómmm...

„Ty jsi ten guru?“ zeptal se Netbek.

„Jsem Baal.“ odvětil muž.

„Baal kdo? Určitě máš nějaké jméno.“

Óóómm...

„A jaké?“

„Baal.“

A byli zase tam, kde začali. Taková hloupost, ani se neumí představit. Takový mi určitě velmi pomůže, zamračil se Netbek. „Nemůžeš být jenom ‘Baal’. Poslyš, já jsem Netbek. A ty jsi Baal...“

„Ach, tak,“ zablesklo se muži v očích, „jsem Baal... Netbek. Baal Netbek.“ Zvedl se, otočil se k Netbekovi a ten s sebou překvapením škubl. Guru totiž vypadal úplně jako on.

„U boha,“ zlomil se Netbekovi hlas, „co je tohle za kejkle?! Jak to, že vypadáš jako já?“

„Co? Taková hloupost!“ uchechtl se guru. „To ty vypadáš, jako já. Ne naopak!“

„Vždyť je to to samé.“

„Ale kdeže. Poslouchej: Góméz a Diego nejsou plešatí a vypadají každý jinak. Ty i já jsme oba plešatí, takže musíme oba vypadat stejně. Chápeš?“

„Ani trochu. A jak mám vědět, že si nevymýšlíš? Góméze jsem nikdy neviděl, co když vypadá stejně jako Diego?“

Chvíli tam jen stáli a dohadovali se. Netbek řekl jedno, Baal Netbek druhé a na ničem se neshodli.

„Dobrá, dobrá.“ mávl Netbek rukou. „Tohle nikam nevede a stejně jsem přišel kvůli jiné věci. Ehm, chci se odsud dostat pryč a ty mi s tím prý můžeš pomoci.“

Baal Netbek se zachichotal. „Jistě, jistě, vím jak se odsud dostaneš pryč. Musíš udělat přesně to, co jsem udělal já.“

„Ale ty jsi *tady*.“

„Ano, ale to protože předtím jsem byl *pryč*.“

Větvoun měl pravdu, pozvdechl si v duchu Netbek, on je skutečně bláznivý.

„Za prvé,“ zdvihl guru prst, „mí služebníci poslouchají jenom mě. Takže jestli chceš, aby ti pomohli, musíš být taky Baal. Za druhé, pryč odsud tě zavede jedině ten, kdo tě sem přivedl. A za třetí,“ zvažněl guru, „ta nejdůležitější rada - drž se dál od lesa!“

„Za prvé, já nejsem Baal.“ odvětil Netbek. „Za druhé, mě sem nikdo nepřivedl, přišel jsem sám. A za třetí, jak se mám, krucinál, držet dál od lesa, když už v lese jsem?“

Baal Netbek se poškrábal na hlavě: „Za prvé, prohodíme se. Od teď budeš Baal Netbek a já jen Netbek. Za druhé, kudy jsi se sem dostal, hm? A za třetí, hmm, prostě nechod' do lesa!“ rozchechtal se guru.

S ním se nikam nedostanu, pomyslel si Netbek, otočil se a šel pryč.

Všude byla tma a chlad. Kdyby tu byly zvony, jistě by už odbila půlnoc. Uááá, zívnu! si pořádně Netbek. Tolik času už strávil pochodováním tímto prapodivným lesem a nebyl o nic blíže konci. Roztáhl se do trávy a rezignovaně sledoval oblohu. Na nebi se zablesklo. Jednou, dvakrát, třikrát - pokaždé ve stejném místě. Teď Netbekovi blesklo v hlavě! Za celou dobu, co v lese byl, ani jednou

nezahlédl Bariéru. Teď ale viděl hned tři blesky. „To znamená, že už jsem jistě blízko!“ vyskočil nadšeně a utíkal ve směru blesků.

V dáli začaly stromy trochu řádnout. Ano, tam někde bude určitě východ z lesa, rozzářil se a přidal do běhu.

Doběhl na malou lesní mýtinku s jezírkem. Vlnky na hladině odrážely měsíční světlo zpět na nebe. Jedna, dvě, tři vlnky. Jedna, dvě, tři, jedna, dvě... Žádné blesky, jenom měsíční světlo. Kolem jezírka rostlo mnoho barevných květin. Netbekovi přišly povědomé. Příliš povědomé. A jakmile si na druhé straně mýtinky všiml rozcestí, bylo mu vše jasné.

„Ne, to ne,“ počal se Netbek odmítavě smát, „ne, to nemůže být pravda“. Jenže to pravda byla (přesněji: nebyla to lež) - nacházel se na té samé mýtině, na které začínal. „To se mi snad zdá.“ hihňal se. A hihňal a hihňal a než bys řekl švec, řehtal se jako blázen!

„Dovolíš?“ vyštěkl zpoza stromu k Netbekovi hlásek. „Potřebuji přemýšlet a ty už zase otravuješ.“ Byl to starý známý goblin. Netbek na něj přezíravě pohlédl, pokrčil rameny a odklonil se zpět. Upřel zrak na hladinu jezírka a pozoroval odrazy světla. Vlnky se pomalinku uklidnily a na hladině se zformoval Netbekův odraz.

„Pane Gobline,“ začal najednou Netbek zprudka rázovat k tvorečkovi, „víš kudy se odsud dostat pryč?“

„Nó... ano, vím.“ kňournul goblin překvapeně.

„Výborně. Tak mě, prosím, zaved' pryč.“

„Cožpak nevidíš?“ opáčil nevrle goblin. „A vůbec, nemám čas se ti věnovat. Musím se dostat ke své bandě. Už na mě čekají. Jéminkote, ti mi dají. Takové zpoždění! Kdybych si jen vzpomněl, která cesta je rychlejší...“

„To se tu rozmyšlíš celou noc?“ podivil se Netbek.

Goblin svraští čelo a odvětil tónem jako kdyby napomínal dítě: „Ovšemže ne. Dorazil jsem sem sotva před pár minutami.“

Netbek se ani nepokoušel s goblinem přít. „Hele, navrhuji toto: já pomůžu tobě a ty na oplátku pomůžeš mně. Co ty na to?“

Goblin udělal gesto, jakoby se drbal na vousech (což je nicméně nesmysl, goblini žádné vousy nemají): „Hm, a kdo vůbec jsi, že se takhle zpupně ptáš?“

„Net.. Baal Netbek.“

„Úžasnoucnější a úžasnoucnější!“ zvolal goblin a vyběhl zčistajasna na stezku. „Šup, šup, musíme chvátat. Máme zpoždění!“

CO JE TO ZA HRU?

Goblin se v lese velmi dobře orientoval. Naopak Baal Netbek se velmi nedobře orientoval sám v sobě. Ještě před pár hodinami byl Netbekem, pak potkal Baala, který byl také Netbek, a teď je Baal Netbek Netbekem a Netbek Baalem Netbekem? Jenže Baal Netbek (který je teď jen Netbek) se představil jenom jako Baal. Co když si jen prohodili jména a nynější Baal Netbek je teď ve skutečnosti jenom Baal a minulý Baal (Netbek?) je jenom Netbek? Učenci v klášteře by jistě vymysleli spoustu učených způsobů, jak o tom psát. Například:

Baal Netbek – Baal = ?

Netbek = Baal + ?

Ach, bylo by snadnější být Goméz nebo Diego nebo ten chlapík beze jména, jim by se jistě takovéhle problémy se jmény nestaly.

Goblin a Netbek dorazili k troskám jakéhosi domečku. Na prahu poskakovali čtyři goblini. Byli k nerozeznání od Netbekova průvodce. „No konečně,“ hlesl jeden, „už jsme mysleli, že nepřijdeš.“

„Bratři, tohle je Baal Netbek. Pomůže nám s naší hrou.“

Goblini si párkrát radostně povyskočili: „Hra! Hra! Hra!“

„Co je to za hru?“ přerušil je Netbek.

„Goblini dali hlavy dohromady, dumali a občas něco prohodili podivnou řečí (dozajista goblinštinou). „Nejjednodušší bude,“ řekl konečně jeden z nich, „když si jí rovnou zahrajeme.“ Goblin odešel do zříceniny, chvíli tam šmátral a v mžiku vylezl s kalamářem v jedné tlapce a brkem ve druhé. Na břichu měl inkoustem namalované písmeno „G“. „Kdo se hlásí jako další?“ zvolal důležitě.

„Já, já!“ vyskočil jeden goblin.

„Výborně!“ Goblin namočil brk do inkoustu a namaloval svému spoluhráči na břicho velké písmeno „O“.

„Teď já.“ zvedl další goblin tlapku.

I.

Nakonec zbýval jen Netbek, na kterého zůstalo „T“.

„A teď vzhůru do hry.“ rozkázal G. „Otázka zní: co je to za hru? Když správně odpovíme, tak vyhraje.“

Netbek zůstal zaraženě stát na místě, zatímco ostatní goblini se motali jeden přes sebe jak škatulata, dokud neutvořili jednu souvislou řadu.

„G.“ zvolal první v řadě.

„O.“ zvolal druhý.

„Um.. T.“ řekl nejistě Netbek.

„C.“

„H.“

„I.“ písknul poslední goblin.

Tu se všichni otočili na G. Ten s výrazem největší vážnosti zakroutil hlavou: „Špatná odpověď.“ Ostatní goblini smutně zakňourali. G je překřičel: „Nové kolo!“ A opět se všelijak předbíhali a stavěli vedle sebe. Netbek se vměstnal tam, kde zrovna bylo volné místo.

„I.“

„H.“

„C.“

„T.“

„G.“

„O.“

Chvilé napětí.

„Špatná odpověď.“

A opět se všichni řadili do řady, hláskovali odpovědi a tak pořád a pořád dokola. Netbek to už nevydržel a osopil se na ně: „Znáte vůbec správnou odpověď? Nebo se tu budeme točit napořád?“

„Samozřejmě, že neznáme. To by potom nebyla žádná hra!“ urazil se G. Zbylá písmena souhlasně zabručela. „Dost už,“ odsekl, „a připravte se na další kolo.“

Hra pokračovala celé hodiny. Pomalu začalo svítat.

„C.“

„I.“

„H.“

„T.“

„O.“

„G.“ řekl G a na moment se odmlčel. „Špatná odpověď. Škoda, tentokrát jsme už byli blízko. No nic, další ko-“

„Počkejte!“ přerušil ho Netbek. „Mám nápad. Všichni se otočíme na druhou stranu.“

„Je to v pravidlech?“ podivil se H.

G si tiskl prst na čelo a dlouze přemýšlel. „Ano.“

Všichni se otočili a voilà - pořadí bylo naopak. Postupně vyhláskovali odpověď a upřeli na G nervózně oči.

„Správná odpověď!“ zakřičel G. Ostatní goblini vyjekli radostí, dali se do tance, skákali kolem Netbeka a skandovali odpověď.

„Vidím, že jsi znalý hráč.“ uznale pokynul Netbekovi goblin když povyk trochu ustal. „Svůj slib jsi splnil. Teď splním já ten svůj.“

Netbek si neviděl ani na špičku nosu, taková byla všude kolem tma. „Gobline, kde jsi? Goblinéé!“ Nevěděl kde je nahoře a kde je dole. Prostě lezl dál.

Jeho průvodce se ale zjevně ztratil.

Podivný pískavý zvuk.

CO TO BYLO?!?

Ucítil, jak se cosi **chytl**o jeho nohy.

Zakňourání. „Gobline, to jsi ty?“ Bez odpovědi.

Bly už tlouk unvaený...

Kdesi před ním se objevilo **světlo**.

Utěnělivě se k němu blížil. Už byl skoro, skoro u něj...

VÍTEJ V KOLONII

Zamhouřil oči před slunečními paprsky. Na stehně mu řapala žravá štěnice. „Blé, fuj!“ vyplázl jazyk a setřásl jí ze sebe.

Slunce se již sklánělo k západu. „Já zaspal!“ pleskl se do čela a rychle si začal balit věci - rudu co utržil, trs sesbíraných květín a neprodané zbytky *Přivolávače snů*.

„Jéminkote, ti mi dají!“ zanačoval si a vyběhl poklusem k Bratrstvu. Kdyby proběhl skrz nedaleký les, byl by v Bratrstvu rychleji, než kdyby běžel kolem. O mnoho rychleji. A zpoždění měl velké. A navíc, co by se mu v lese asi tak mohlo stát? Jak chváta! ani si nepovšiml goblina, co stál opodál a pozorně ho sledoval...

Za trest sbíral trávu z bažin. Viran mu dal práce až běda! Ostatní novicové už svou šichtu skončili, zůstal tu sám. Z ohýbání se k zemi ho již bolela záda a jako by to nestačilo, krvavé mouchy byly toho dne velmi dotěrné. Křup, švih! Bzzzz! Jedna se náhle odporoučela k zemi. Jsem skutečně sám? pomyslel si a podíval se na strom, ke kterému se slétala mláďata much.

„Větvoune?“

„Hej, čum na to.“ dloubl novic do svého parťáka a ukázal prstem na kraj bažiny. „Ten má fakt dost.“

„Huh.“ přitakal druhý novic. „Hráblo mu?“